א) לקמן מו:, ב) [לקמן ז. אימה רבא וכל"ל וע" זבחים ט: ומנחות ג: ותוס' זבחים ז. ד"ה

ומנחות ג. ותוסי זכמים ז. ד"ה אמר רבא], ג) [שם], ד) לקמן ד: ז. ח. פסחים סב., כ) לקמן

ו., ו) חולין כה, ו) הגה"ה,

מו״ר מרווו׳ ט) מהרש״ק, י) נ״ק פ״ו ה״נ:

1. וְלֹא יְחַלְּלוּ אָת קָּדְשׁׁי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אַת אֲשֶׁר יְרִימוּ לָיֹהוְה: ויקרא כב, טו 2. וְטָמֵךְ אָת יְדוֹ עַל רֹאשׁ הַחָטָאת וְשַׁחַט אֹתָה לְחַטַאת רְשָׁחְט אָת הְעלְה: ריקרא ד, לג הַ רְאָת בְּל חֲלְבּוֹ יַקְטִיר הַמִּוְבַּחָה בְּתַלְב וְבָח הַשְּׁלְמִים רְבַּפָּר עָלְיו הַבּנוּן מַהשָאתו וְבַּפָּר עָלְיו הַבּנוּן מַהשָאתו וְנַסְלָח לו: ויקרא ד בי אַשֵּׁר יִשְׁחַט במקום

שינויי נוסחאות

א] ככתבי היד וכרש"י שכן חולקין אוהלין: ב] נ"ל שאין חולקין אוהלין: בן נ״ק שאין חולקין בכלי חרס (שם ובגיון): ג] נ״ל הכא (צ״ק): דן נ״ל אלעא דאמר רבי אלעא. כ״ה בכתה״י ונילקוט, וכ״ה ככל דפוסים בגמרא הראשונים הרחשונים בנתרת ובכסיי. והצ"ק הגיה כלפנית ומחל דלקתן מו ע"ב אלל בכל כתה"י גם שם הוא ר' אילעא (דקים): ה] תיבות את אשר ירימו לה' נמחק (ש"ח), וכן בכי"מ ובנת' לקמן מו (ש"מ). דכן בכי"מ ובגמי נקמן מו ע"ב ליחל. ואמנם ע" רש"מ ועפ"י דביריו הגירי שלפינני היא בדקדוק, וכן אימא בכי"ל: ז] נ"א מטמר (בי"צ): ז] ס"א רבא, והוא הנוסח הנכון כדמוכח מלקמן דף ז' ע"א וע"ש במד"ה אמנר רבא. וה"ט דלא רמי מדרב לעיל בע"א שמנות לשם עולה המולה לשם שתונה כשם עותה פסומה כשם חולין כשרה אדרג דהכא (דקיים). וכ"ג התוכן לעיל ע"א ד"ה ורמינהו. ועי' מסה"ש: ח] נ"א וחד תוכו, ותיכת אידך נמחק. נמחק (גליון): יג] הגך אוכלין שגיבלן בטיט, כל"ל (ש"ח) שגיבלן בטיט, כל"ל (ש"מ). [וככת"י וכד' וילנא הועתק זה ווכנש" וכד הענה הופנות הה שלם במקומון: יד] ס"ח הגך מיניה דתוכו נינהו (כי"ף, ד"ו, ובש"מ ד"ה ורבנן): מו] עליו עליו ולא כל"ל (ש"ח): מו] בכתה"י רבא. וכאה אות ז: יון מיבת כרי נמחק (ש"מ): יח] מינת וקתני נמחק (ש"מ): ימ] ל"ל דפירוש (ש"מ): כ] במקצת ספרי תורת כהנים, כל"ל (ש"מ): כא] ל"ל נמעיל שמואל, ד"ו רפ"ט): רש"ל בב] מוכחא כי נמסק (שיח): בג] הוי פירושו מחיצה המפסקת בתנור כנלל"ל: בר] ל"ל מודה (שיח): בה] נלל"ל: ליתי תוכו ומפיק מק"ו דבשביל אוכלין וכו' (גליון). ונראה לפי"ז דגם תיבת דהגך שבסמוך נמחק:

שימה מקובצת

אם הצילה במת החמור. פירש"י מחילה המפסקת דכתיב כל לשר באהל דוקא. ונראה דאכוורת אשר בחיד ניתח. ונדחה דמורות משם קאי דמללת בחיד משוקה בחיד משוקה בחיד משוקה בחיד משוקה בחיד משוקה במקום שפיה חון שפיה חון לאחר לא כגון שגם פיה מוקף בחיד פחיל מוש משותים. שבן חולקון מחילה אחרים. משמע שכן חולקון מחילה מחיד בשלות השותים בשלות החוד בשלות השותים בשלות החוד בשלות החוד בשלות החוד בשלות החוד בשלות החוד בשלות בחוד בשלות החוד בשלות החוד בשלות בחוד בשלות החוד בשלות החוד בשלות בחוד בשלות בשלות בשלות בשלות בחוד בשלות בש מועילה באהלים להציל תאמר בכלי חרס דלא. וקשה דהא הוא הדין והיא התשובה דבמחילה נמי פליגי שכן חולקין אהלים כלומר שכן דרך בין חנקין חהיבים בנוחר שבן חנקין החיבים בנוחר שבן חנקין הדיר להלותף הלהיבי כיר, חליתה וכי בדרך בני אדם חליל מילחל.

וריי מפרש דאש"י, דכי אחר המתנא היד ככל אשר להאי", דכי אחר המתנא אחריני זכו לפי דרך בני אדם. אחריני זכו לפי דרך בני אדם. אחריני זכו לפי דרך בני אדם. שרך מנות בדלותר שכן חנות בדלותרי שכן חנותף שולקים. פרן מומו כיומות אהלים אבל כוורת פקוקה המצלת במת מטעם צמיד פחיל ולא מטעם מחיצה, א"כ נילף שרץ ממת מק"ו יאמאי פליגי רבנן בכוורת. וי"ל דכיון . דלענין מחילה נדחה הח"ו דשרץ מרכיל לפי בין בטורת פון כמחלים. מיהו קשה דבמ"כ משמע דר"א בר פלוגמייהו דרבנן לא פליג במחילה, דקמני במלחייהו דרבנן אמרו לו אם הצילה במת החמור שכן מחילה מצלת כ"י, משמע דבמחילה ר"ע מידו דלא מצלא בכלי חרם. לכך נ"ל דאה"י דבמחילה מודו ר"ע ושכן חולקין אהלים ר"ל שכן מועיל חילוק אהלים דמצלת מחילה גבי מת מה שאין כן בשרך דר"ע מודו והייע כ" הא דחורת כהנים. וק"ו דר"א ה"ק אם הצילה במת

תנור דוחה פליגי ולה כשחללו בנסרים הכל אחד אלא דמר אמר בהאי לישנא ומר אמר בהאי לישנא ואין

להפך הגירסא כמו שיש [מקלת כן ספר] בתורת כהנים ולגרום באמרו לו שכן חולקים אהלים ולפרש כפי׳ ר״ש כאו ועל ר׳ יוחנן בן נורי נגרום שכן מחינה מצלת ועל זה יחיישב ר' יוסי שאומר הלא הוא הנדון אין לומר כן שהרי בתוספתא דמסכת כלים י) מוכחא כי בו ליכא מילתא דאמרו לו כלל כי אם דברי ר' יוחנן בן נורי שכן חולקין אהלים ועלה א"ר יוסי הלא הוא הנדון והתם אין לשנות הגירסא כיון דאמרו לו לא איירי התם ש"מ דחולקין אהלים הוי פירושן בו גבי כלי חרם מחיצה המפסקת בתנור כמו פירכא דמחיצה [מצלת] דאמרו לו ששניהן סוברין שרבי אליעזר הודה בין [במחילה] גבי תנור ועל זה

אמר ר' יוסי הוא הנדון גם שם פליג ר"א. ברו"ך: הכא נמי נימא קל וחומר קדשים מחללין קדשים כו'. יש תימה דעד השתא אסיקנא איפכא מתוך הסברא דאדרבה בשביל שהם קדשים ומינה לכך מחריב בה אבל חולין דלאו בר מינה לא מחריב. ונראה לפרש דעביד קל וחומר משום דמה קדשים שאין מחללין כגון בשוחט חטאת סתם וכסבור שהיא עולה דכשירה ואפ״ה מחללין קדשים בשוחט לשם עולה, חולין שמחללין כגון בכסבור שהן חולין דאמר בסוף בית שמאי (לקמן דף מו:) משום חולין פסולה לא כל שכן שמחללין קדשים בשוחטן לשם חולין: לא יחללו את קדשי בני ישראל. אע"ג דהאי קרא כחיב בטבל ובחרומה כדמוכח לקמן (דף יא:) בגמרא דשמעון אחי עזריה דילמא קדשי מיוחר קדרים דהוה מלי למיכתב ולא יחללו את אשר ירימו:

מצי למיכתב אל חוך וכחיב חוכו למיעוטא וכן בחבירו: חד לגופיה. שיטמה [הוכלין] מהוירן: וחד לג"ש. שיטמה שרץ הת הכלי והע"פ שלא נגע כו׳ יו כדיליף ליה בהכל שוחטין (חולין דף כד:) נאמר תוכו ליטמא ונאמר תוכו לטמא: ולא חוכו של אחר. למעוטי כלי שטף מטומאת

ירי שק מעיר נושק הממים דמננת מודמים גבי מח מם שפוץ כן בשרך דריש נחד והייים כי הם דמור ממים. רוץ דרים היק מם ממים בחם החמור מעשם מוקף צמיד פחיל, ואלטוק המילים כמו שפי רבינו יחילא גיש זה מירוך נועל לוחר מנכחון חונים שרך: דרוצה לרבגן, אאמרי מחילה לא מצלא איתא לרב דאחר דלאו מינה לא מחריב בה, אלא לר"א וכר', לימא דרב תנאי היא וכר'. כך פרי הקונטרס. וקשה לפי מה שפיי לפי שיטח ח"יכ דר"א מודה במחילה א"כ מאי פריך לר"א. וייל דקפריך משום דאיכא סמאי במ"ב דפלינג דאמרי דפלינג ר"א במחילה נמי, דקסני החם אחר ר"י חמה דר"א מודה במחילה א"כ מאי פריך לר"א. וייל דקפריך משום דאיכא סמאי במ"ב דפלינג דאמרי דפלינג ר"א במחילה נמי, דקסני החם

ט שבן חודקין אוהדים. פי׳ בקונטרס שכן דרך בני אדם לחלוק אהלים במחילה הילכך אהל אחרינא הוא אבל תנור אין דרך לחלקו משמע לפירושו דפליגי אף בתנור שחללו בנסרים או ביריעות ובתורת כהנים משמע דבכוורת פחותה ופקוקה ומשולשלת לחויר

כל הזבחים פרק ראשון זבחים

וטעמא משום דכוורת שיש לה ד׳ אם הציל במת חמור שכן חלוקה באוהלין או מחיצות חייצא דדמי לכלי ולכך מטהר תציל בכלי חרש הקל שאין חלוקין באוהלין אבל מחינה אחת בתנור מודה ר' התינח לרבגן לרבי אליעזר מאי איכא למימר אליעזר דלא חייצא וטמא והכי איתא ר' אליעזר קל וחומר קאמר אי הכי התם יו נמי לימא קל וחומר קדשים מחללון קדשים בפרשת ויהי ביום השמיני יו גבי תוכו ולא תוך תוכו כילד חבית שנתנוה חולין לא כל שכן אלא מעמא דרב כרבי בתנור ופיה למעלה מן התנור כו׳ אלעזר מאי מעמא רבי אלעזר מאי מעמא מיכן אמרו כוורת שהיא פחותה כו' דרב יולא יחללו את קדשי בני ישראל את ור' אליעזר אומר מצלת אמר ר' אליעזר אם הצילה במת חמור לא אשר ירימו לה'ח קדשים מחללין קדשים ואין תציל בכלי חרם הקל אמרו לו אם חולין מחללין קדשים אלמא אתא קרא אפקיה הלילה במת חמור מקום שהמחילה מקל' וחומר הכא גמי ליתי תוכו לפקיה מק"ו האי תוכו מיבעי ליה לאוכלין שגיבלן מצלת תציל בכלי חרס הקל שאין מחילה מללת משמע דשכן חולקים בטים והכניםן לאויר תנור סד"א הואיל אהלים דאמרו לו דשמעתין היינו נמי ובנגיעה לא משמא זו באוירו נמי לא משמו פירושו דאמרו לו דתורת כהנים לכך [קמ"ל] ורבגן הגך לא צריכי קרא: רב יוסף נראה לרבינו הקדוש לפרש הכי אם בר אמי רמי שינוי קודש אשינוי בעלים ומשני הציל כוורת פחותה ופקוקה באהל המת שכן חולקין אהלים פירוש שכן מחיצה מי אמר פרב חמאת ששחמה לשם חמאת אחת המפסקת מצלת תאמר בכלי כשירה לשם עולה פסולה אלמא דלאו מינה חרם שתחוץ כוורת שאין חולקין אהלים מחריב בה דמינה לא מחריב בה והאמר רב פי׳ שמחילה אחת המפסקת בתנור חמאת ששחמה על מי שמחוייב חמאת ∘ אינה חוללת אלמא בתנור שחללו לא פסולה על מי שמחוייב עולה כשרה אלמא פליגי והא דמסיים בתורת כהנים בתר דבר מינה מחריב בה דלאו מינה לא מחריב הכי וקתני יהו בלשון שמועתינו שאמר לו ר׳ יוחנן בן נורי שׁ [אם הציל אוהלים בה ומשני התם יושחט אותה לחטאת אמר מיד אוהלים במת חמור שכן רחמנא והרי חמאת לשם חמאת נשחמה חולקים אוהלים יצילו אוהלים מיד הכא יוכפר עליו כתיב עליו יולא על חבירו אוהלים בשרך שכן אין חולקים כלי מבירו דומיא דידיה שמחוייב כפרה ⁶ חרם אמר רבי יוסי אמרתי לר' יוחנן שינוי בעלים 🐠 כמותה רב חביבא רמי בן נורין תמיה אני אם קיבל ממך אתוד תוכו ומשני ומי ייאמר רב יו חמאת רבי אליעזר תשובה מפני שהוא הנדון ששחמה על מי שמחוייב [חמאת פסולה על פירש ר"ש שגם שם פליג ר' מי שמחוייב] עולה כשירה אלמא דמינה אליעזר ועל זה ל"ע ונראה לי ברוך גם מהכא משמע בפירוש ייו מחריב בה יוהתניא מינה לא מחריב בה יוהתניא דחולקים אהלים דקאמר ר' יוחנן בן תוכו ולא תוך תוכו אפילו כלי שמף מציל נורי היינו מחיצה של תנור ועל ומשני יארבעה תוכו כתיבי (תוכו) תוך זה אמר לו רבי יוסי הלא גם שם תוכו תוך תוכו חד לגופיה וחד לגזירה שוה פליג רבי אליעזר והשתא פירכא חד תוכו של זה ולא תוכו של אחר אידך חתוכו דאמרו לו ופירכא דר' יוחנן בן נורי ולא תוך תוכו ואפילו כלי שטף מציל:

אויר אא״כ נגע: **וחד חוכו ולא חוך חוכו**. כדפרישית לעיל וע״כ עיקר קרא לכלי שטף אתא דאי למעוטי כלי חרס שבחוך התנור ופיו למעלה מפי התנור שיליל על האוכלין שבתוכו למה לי וי״ו יתירא למעוטי לכתוב כל אשר [בחוך] יטמא ומהיכא תיתי לטמויי אוכלים שבפנימי הא לאו תוכו נינהו אלא ללמד על כלי שטף שאף הוא יציל דלא מימא דלאו מיניה לאו מחריב ביה הילכך גזירת הכתוב היא:

אם הליל. המחילה במת החמור באהל המת שהמחילה מפסקת וכלים שמעבר השני טהורין דכתיב (במדבר יט) כל אשר באהל יטמא והני לאו בההוא אהל נינהו: שכן חולקין. דרך בני אדם לחלוק אוהלין במחיצה הלכך אהל אחרינא הוא: סציל בכלי חרם. ןבתמיה. שאין חולקין כלי חרס] במחיצות הלכך

תוכו קרינא ביה: התינה לרבנו.

דאמרי מחינה לא מנלא איתא לדרב

דאמר דלאו מיניה לא מחריב ביה:

אלא לר' אליעור מאי איכא למימר.

לימא דרב תנאי היא: ר' אליעור קל וחומר קאמר. לעולם בעלמא ר'

אליעזר כרב סבירא ליה כגון חולין

וקדשים אבל לענין מחילה מקל וחומר

יליף כיון דבמת החמור מללח קל

וחומר לכלי חרם הקל שהשרץ קל

מן המת: הכי גרסינן אלא טעמא

דרב כר' אלעזר ולא יחללו את

קדשי. הכי דריש ליה חין דבר אחר

מחלל את קדשי בני ישראל יו וגזירת

הכתוב היא: ופרכינן אלמא. לר׳

אלעזר דבעית לאוקמה לדרב אליביה

אתא קרא דלא יחללו ואפקיה מק"ו

דהוה לן למידרש הדשים מחללין

קדשים כו׳ ז: ה"ג ליתי סוכו. הרח

יתירא דדרשינן לקמן תוכו ולא תוך

תוכו (וקאמרת מקרא למידק

למידרש תוכו ולא תוך תוכו) או וקאמרת

מסברה דלה ממעט אלה תוך כלי

אחר אבל מחיצה דלאו בת מיניה לית

ליה לאיחרוביה אי לאו משום קל

וחומר ואמאי אמרת קל וחומר ליתי

תוכו וליפקיה דמדמעט תוך תוכו מכלל

דתוכו לעולם טמא דאי מחיצה

(בעלמא) מצלא למה לי קרא

למעוטי תוך תוכו השתא תוכו מציל

מוך תוכו מבעיא והאי שבעבר

המחיצה תוכו הוא לרב דהאמרת דלאו

מיניה לא מחריב ביה: אמר לך ר'

אלעור האי חוכו. דאתי למעוטי

תוך תוכו ובעית למידק מיניה מחילה

לא מללא: מיבעי ליה לאוכלין

שגיבלן. וחיפן בטיט סביב שחין

השרץ יכול ליגע בהן והכניסן לחויר

התנור והני הוא דאיתרבו לטומאה

מדרשה דלה תוך תוכו הוא כדקאמרת

תוך תוכו הוא דמליל אבל הקפת טיט

לא מיחרבא ביה לבטולי שם תוכו

דלאו מיניה כה"ג לא מחריב ביה דס"ד אמינא הואיל וא"א

להם ליטמא במגע שרץ לא נטמאו נמי מתורת אויר כלי חרם קמ"ל

מיעוטא דלא ים חוך חוכו הוא (דאמר) דלא מטמא אבל הני מיטמו

ומיהו מחילה אע"ג דלאו מיניה הוא אתא ק"ו ורבייה לאיחרובי

ביה: ורבנן הני. אוכלין יו לא לריכי קרא הך וי"ו יתירא דדרים

לקמן למעוטי תוך תוכו ואיתרבו הנד דו דלאון מיניה נינהו לא

אינטריך קרא לרבויינהו דהני מתוך נפקי דהא בתוך נינהו ומהיכא

מיתי לך לטהרינהו והא דקאמר הואיל ובנגיעה לא מטמאו לאו איריא

היא לטהרינהו מדין אויר: שינוי קודש. חטאת לשם עולה: שינוי

בעלים. חטאת ראובן ששחט לשם שמעון להתכפר בה שמעון

דקי"ל [לקמן] [ד:] דפסולה דכתיב לכפר עליו ביו ולא על חבירו: הטאת ששחעה לשם העחת. חטחת חלב ששחעה לשם חטחת דם והח

מילתא לקמן בפירקין (דף ז.): והאמר רב בשינוי בעלים חטאת

ראובן ששחטה להתכפר בה שמעון אם שמעון מחוייב חטאת (הוה)

פסולה אבל אם מחוייב עולה ולא חטאת כשרה אלמא לאו מיניה לאו

מחריב ביה: התם. שינוי קודש נפקא לן [לפסולא מושחט] אותה

לחטאת שתהא שחיטה לשם חטאת וכאן הרי חטאת לשם חטאת נשחטה:

הכא. בשינוי בעלים פסולה נפקא לן מעליו ולא על חבירו והילכך

חבירו דומיא דידיה דבר מיניה הוא דמחריב ביה לבטולי שמיה: ארבעה סוכו כסיבי. כילד תוכו תרי זימני ודרוש תוך ודרוש תוכו דהוה

הגהות הב"ח (d) גמ' שמחוייב כפרה כמותו: (ב) שם דלאו מינה (d:

גליון הש"ם

מוסף רש"י

ולא יחללו את קדשי בני ישראל. אין דכר אחר מחלל את קדשים אלא מי מחללו קדשים מחללין קדשים, כדנפקא לן (לקמן ה.) דבמחשבה שלא לשמו מתחללים ים) לכנונושבים שנה נשנו ונוחונים מושחט חותה לחטחת (לקמן מו:) חטאת ששחטה לשם חטאת. כגון חטחת מלב שנשחטה לשם חטאת דם: כשרה. ועלתה נו: לשם עולה פסולה. פסולה לגמרי כדתנן חון מן הפסח והמטלת (לקמוד): ארבעה תוכו בתיבי. מרי מוכו וככל חד הוה מלי למיכתב תוך וכתב תוכו: חד לגופיה. מוך האמור לטמא לגופיה אתא שיטמא הכלי כל אוכלין ומשקין שבאירו אע"פ שלא נגע: וחד לגזירה שוה. ללמוד על הכלי שיקבל טומאה מן האויר אע״פ שלא נגע בו השרץ כדאמרינן נאמר מוכו לטמא כו' וחוליו בה.):

ליקוטים

אפילו כלי שמה מציל. פי׳ לא אטילו בכי שבן. כבי כא מיבעיא אם הפנימי של חרס שאין האוכלין שבתוכו כאילו עומדין באויר החיצון, שהרי אף הפנימי כיון שהוא של חרס יש לו תורת אויר, אלא אפילו הוא כלי שטף שאין לו תורת אויר מציל. וזה יותר מחוור מפירוש מציל. וזה יותר מחוור מפירוש רש"י ז"ל. (חי" הר"ן חולין דף כה.)

שימה מקובצת (המשך)

אני אם קבל ר"א התשובה, כלומר דגם מדינא אתיא מחיצה ופליג ר"א אף במחילה. ועי"ל דא"נ מודה ר"א במחינה פריך שפיר לר"ח דפליג בכוורת מחי חיכח למימר, דיש לנו בבותה נעני מיכם נחימר, דיש לנו לעשות חולין אצל קדשים ככוורת אצל תנור וא״כ כיון דכוורת מצילה פחותה אלמא לאו מינה מחריב בה גבי חוליו נמי ל"ש. והא דהאמר לעיל עשו חולין וכר כמחילה אלל לעיל עשו חולין וכר כמחילה אלל מנור ר"ל כאותו שמפורש בברייתא אלל מחילה וזהו כוורת. והא דנקע מחילה משום דברישה הוא. וא"ת היא גופא מנא לך דאדרבה נדמה חולין וכו׳ למחילה ממש דהכל מודים דלא מגלא. וי׳ל דליכא לדמויי כלל דכח מכנח. וי"ל דניכח לדמויי ככנ למחילה דמחילה לא דמיא כלל דלא שייך בה חוך כלל אבל חולין דמו קצח מדשים דהאי בהמה והאי בהמה. אבל כוורת פקוקה שייך בה קלת תוך דדמיא לכלי קלת ולכך איכא לדמויי בהשתטות בסוף התסכת: ורבנן הגך לא צריכי קרא. פ"ה האי וי"ו ימירא דדרים לקמן למעוטי מוך ימירח דדרים נקמן נמעוטי מוך מוכו ואתרבו הגך מיניה דמוכו נינהו לא איצטריך [קרא לרבויינהו] דהני מחוך נפקי דהא במוך נינהו. ואי משום דאמרת הואיל ובנגיעה לא משום דאמרת הואיל ובנגיעה לא מטמא. לאו מילתא היא דאיו לדמות נגיעה לאויר הילכך הא דאילטריך נגיעה לאויר הילכך הא דאילטריך מוך חוכו לגלויי דמוכו טמא אפיי בהפסקה היינו להפסקה דמחילה וכוורת, לאפוקי מק"ו דר"א. וא"מ לרבנו למה לי האי טעמא תיפוה ליה נרבן נתה כי הסי טעתח חיפון ניה דאינהו פרכי ליה (לקמן) לרי אליעור כדקאמרי רבנן לעיל שכן חולקין אהלים. ויש לומר למאי דפרישית לעיל ניחא דאיכא מנא דקאמר לא קיבל ר"ח התשובה ונשחר הק"ו. . לפירוש השני נאמר דלדברי רבי

בשרול אוכלון שגבלן בטיט דהרך לא לריכי קרא. (חוסי פורך): **ארבעה** חובו בתיבי. כילד, סוכו כסיב חכי וימני ודרשיק חופו, דהיו תלי לתמכה באל מוך וכתב סוכו למטוטי, וכן בסבירו, חד לגופיה שיטמא מאוירו וחד לגודכה שוה שיטמא שרץ את הכלי אף על פי שלא נגע בו כדיליף לה בהכל שוחטין רחבת מוכד נמעטיר, רכן המכירת, חד נטופים שיטחח מחיריו וחד נצודים שה שיטחח שרך מח הכיני חף עב פי שכח נגע בו דידיף הי היהיב שחמין (חולין בדי, ואמר חובי ליטמח וואחת חובי לטמח ביי ואל חוביו של היהי למי מוך טיבין נקדפי לעיל), ולמעטי אפילו כל שטף אחת של ברסך דאי למעטי כלי שטף משחוך המטר ופיו למעלה מפי המטר שמיל על מארלין של האוכלין שבמוכי למה לי למעטיר, לכחור כל אשר בחוך ישמא ומחיבה אחת לשמויי אוכלין שבפנימי הא לאו חובי נייטה דששיטא דמינה (ד)מחריב בה, אלא ללמד על בש שאף הוא יציל דלא (חימה) דלאו מינה לא מחריב בה (חושי שור). רש"י ד"ה ח"ג אלא ובו'. והייט טעמת דגרסינן אלא, משום דהשחת על כלי שטף שאף הוא דלשיל דעשו חולין כמחילה דאפילו אם כאת לדמות חולין לכל שטף מ"מ ניחא משום דבי מולין אלל קדשים גלי קרא ולכך לא ילפינן מהתם. ומהאי טעמא ניחא בין לר"א ובין לרבנן (תום׳ מור):